

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

16. Dies Maii. Non accepimus brevem vitam, sed fecimus, nec inopes ejus,
sed prodigi sumus. Seneca de brev. vit. c. 1.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

projicitur in tenebras exteriores ? Igitur excolea-
grum, ut referas fructum. Enimverò :

Fructus non fit multus, ager si non benè cultus.

16. DIES MAIL.

Non accepimus brevem vitam, sed feci-
mus, nec inopes ejus, sed prodigi su-
mus. *Seneca de brev. vit. c. 1.*

Otium. I.

DAmna otii non obiter experi-
denda sunt, sed cum otio. Il-
lud vitam etiam ad lustra
multa, & Olympiades pro-
gatum, reddit brevem : quia otiosi vita, cum nullius
sit metiri, nullius quoque est pretii. Nam tempus o-
tiosè impendere, est temporis pretium, quod est ma-
jus omni pretio, prodigere, otium vitiosum est tri-
plex, quod tribus his punctis perstringemus. Primum
est purum otium, quod ab omni seria actione est re-
motum. Illo fruuntur, quorum animos libido effe-
minavit, qui ut in alto mari, sine gubernatore, sine
remige, omnibus ventis blandientis licentiæ ad lan-
guidam corporis oblectationem rapiuntur : qui ve-
terno languidi, ignaviâ diffuentes, quasi nati confu-
mere fruges, pigritia emolliti, & delinimentis otiosi
voluptatis, nihil boni honestique moliuntur : in risu,
in nugis, in fabellis pretiosum tempus occupant, in
continua cessatione, inertes, vitiosâ, quasi jumenta in
stercore suo computrescunt. Illi tales, quæcumque
Deus, vel natura, vel Ars aliqua illis ad obsequium
dedit

dedit, convertunt in suum damnum, potum, ad ebrietatem, cibum ad crapulam, otium ad somnolentiam, quietem ad marem, valetudinem ad voluptatem, formam corporis, ad culpam libidinis, ingenium ad fraudes, scientiam ad superbiam, homines planè inglorii, & marci, quorum vita est vivorum hominum sepultura.

II. Alterum genus otii est negotiosum, & eorum est proprium, qui omne tempus suum, & omnem industriam collocant in rebus nihili, qui otiosè laboriosi in futilibus, novisque negotiis, nullo suo vel alieno fructu laborant: qui operosè omnia agendo, nihil agunt: qui sunt (ut loquitur Tertullianus) *fama negotiatores*, utpotè qui in foro, in Gymnasiis, in theatris famæ suæ, atque ostentationi sitientissimè velificantur, qui in vanum operosi otiosissimis occupationibus perdunt diem. Illi nunquam sunt apud se, toti effusi in res vanissimas, propria despiciunt, se immiscent assiduissimè in alienis, non se continent inter privatos parietes, forum, tonstrina, & trivia placent, per alienas domos vagantur, quid ubique fiat, quid dicatur volunt cognoscere: per viciniam, ut muscæ importunæ volitant, totâ urbe nullâ causâ, nullius bono circumcursant. Denique toti vagi, & inquieti plus foris, quàm secum habitant: quibus singuli dies, perpetuæ sunt nundinæ, inutiles, & vanæ, tumultuosum forum, inops mentis, & rationis jactatio, turbulenta in futilibus rebus sollicitudo, & in caducis perennis circuitus. Interim nullæ sumuntur dignæ Christiano actiones, eripitur è mentibus cælum & gloriæ lumen.

III. Tertium genus est illorum, qui Dei dotibus

otiosissimè abutuntur. Qui cum pateant ingenio, ignavi consenscunt in otio, nihil efficiunt ad publicam utilitatem, nihil ad suam; defodiunt cœli dona, oblivione virtutem, otio artem, silentio maximarum rerum cognitionem, obliteratione sapientes cogitationes, utilissima facinora quæ possunt agredi, & exequi domestico, velut stupore consepeliunt. Quare post vigorem juventutis languescerent, nihil jam grande moluntur, nihil præclarum cogitant, nihil divinum meditantur, vitæ ipsius causâ vivunt, & plurimum fecisse se putant, si quietissimè, & commodissimè ætatem agunt. Illud porò multo maximè est indignum, si exquisiti ingenii dotibus exculsi, ac variis scientiis imbuti, & à Deo ad res graviores subornati, sese ad humillima quæque abjicerent: si totos dies cum catellis luderent, cum pueris garrirerent, & equitarent in arundine longa, in tonsuris sederent, oberrarent in triviis, cum histrionibus nugarentur, cum stulto illo Imperatore mulcas domi, contentione irridendâ captarent. Tales indubiè januam aperiunt inertissimo otio, & impuræ voluptati. Nos igitur non ita amentes, & prodigii simus rei pretiosissimæ, & irrevocabilis, & irreparabilis: astimemus, quia est inæstimabile, vel punctum temporis, quo nobis possimus comparare æternitatem felicitatis. Denique ubi otium, illic omne vitium, Hoc enim altè mihi residet oraculum Poëtæ:

Miles amat Bellum, venus otia, cultor agellum.